

| opinie |

Donatella's strijd

Elke maand geeft Petra Stienen haar mening over een (inter)nationale kwestie. Deze keer: de schendingen van de mensenrechten in Syrië.

Op het eerste gezicht zou je Donatella Rovera eerder bij een reclamebureau verwachten dan in een Syrisch vluchtelingenkamp. Haar intelligentie, talenknobbel en haar elegante voorkomen zouden haar vast ook veel succes hebben gebracht bij een multinational of een internationale bank.

Maar al meer dan twintig jaar geleden maakte zij de keuze zich in te zetten voor mensenrechten door bij Amnesty International te gaan werken. Inmiddels is zij senior onderzoeker in crisisgebieden. Ik ken haar nog uit de tijd dat ik in 1990 als vrijwilliger bij Amnesty werkte.

Onlangs kwam ik filmpjes en interviews met haar tegen bij de

voorbereiding van een panel over Syrië bij de Amnesty Ledendag. Ik herkende haar bevoegenheid meteen weer. De laatste jaren is ze vooral betrokken bij het verzamelen van informatie over schendingen van mensenrechten door het regime-Assad en door rebellen in Syrië.

Haar belangrijkste drijfveer is zich in te zetten voor de Syrische burgers die in tijden van oorlog en crisis alles kwijttraken: hun familie en vrienden, hun bedrijven en hun leven. Volgens Rovera hebben deze burgers er recht op dat de misdaden tegen de menselijkheid bestraft worden. Vandaar dat zij, vaak met gevaar voor eigen leven, regelmatig teruggaat naar Syrië. Om de feiten achter de geruchten en de heftige mediaverhalen te achterhalen. Want in

AMNESTY INTERNATIONAL

Haar belangrijkste drijfveer is zich in te zetten voor Syrische burgers die alles zijn kwijtgeraakt

rechtszaken van bijvoorbeeld het Internationaal Strafhof zijn goed gedocumenteerde feiten van groot belang.

In september komen wereldleiders in New York bijeen voor de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Syrië staat ook dit jaar weer hoog op de agenda. Het lijkt op wensdenken te hopen dat de feiten voor zich zullen spreken en dat de grove schendingen van mensenrechten de internationale gemeenschap eindelijk tot actie zullen bewegen. Eén ding is zeker: Rovera en haar collega's zullen niet rusten voordat dit gebeurt.

Petra Stienen is publicist en adviseur over diplomatie, diversiteit en mensenrechten.

| opinie |

Gretige tienerhoertjes

Wat hebben Franse filmmakers toch een waanzinnig romantisch beeld van de gemiddelde prostituee. Nadat we vorig jaar in *Elles* konden kennismaken met een bloedmooie studente die als prostituee werkte om haar studie te betalen - wat neergezet werd als volkomen normaal en gangbaar onder Franse studentes - waagt nu François Ozon zich aan dit onderwerp in *Jeune et jolie*. Dit wonderkind van de Franse cinema bliest met enigmatische films als *Sous le sable* en *Swimming Pool* de carrière van Charlotte Rampling nieuw leven in, dus hij had in theorie iets moois met de combinatie jong meisje-prostitutie kunnen doen.

Helaas. In *Jeune et jolie* portretteert Ozon Isabelle, gespeeld door model Marine Vacth. Deze ook alweer bloedmooie 17-jarige laat zich tijdens de zomervakantie ontmaagden door een Duitser zonder er enige lol aan te beleven. Toch maakt deze ervaring iets in haar los: ze wil meer. En dus (heel logisch geval van oorzaak-gevolg) gaat ze de hoer spelen. Niet omdat ze geld nodig heeft: ze komt uit een welvarend gezin. Niet omdat ze anderszins problemen heeft, niet omdat ze seks lekker vindt, nee, gewoon omdat het kan. Ozon plakt er vier romantische liedjes overheen en laat pa tegen ma zeggen: 'Ieder meisje heeft een experimentele fase.' Goede god. Wat zou het toch fijn zijn als we van dit soort sprookjes over zich prostituerende tienermeisjes verlost werden. F.v.w

